

Era desembre de 2024. Òscar anava a casa dels seus avis i estava a punt d'agafar el tren, li esperaven tres hores de viatge.

Els seus avis vivien en un poble xicotet de muntanya. Tenien una casa gran amb parets de pedra i un gran jardí amb taules i cadires.

La casa tenia moltes habitacions, una cuina gran i menjador amb una taula allargada de fusta. Aquella taula sempre que hi anaven s'omplia de menjar, la carn amb salsa de la mare, la creïlles de la tia i els dolços al forn de l'altra tia.

Òscar arribà al seu seient i s'hi va asseure. Era quasi Nadal i al tren la gent anava feliç amb ganes de celebrar i amb ganes de començar un altre any.

El tren es va posar en marxa i mentre Òscar mirava per la finestra del tren va començar a recordar l'any 2020. Aquell any no va ser dolent” jo diria que va ser diferent”, va pensar.

L'any va començar com altres anys, amb festes, molta alegria, Nadal i cap d'any; ara mancava la festa més important per als xiquets, la més esperada de tots, Els Tres Reis d'Orient.

“Aquesta nit, tots a dormir prompte”, els deia l'àvia cada Nit de Reis.

Van passar totes les festes i arribà la tornada a la rutina. Tornada a l'institut, al treball i als nervis.

Òscar volia que l'any 2020 fora especial perquè complia 16 anys i acabava l'institut i al setembre començaria una nova aventura.

Els dies passaven tranquils encara que se sentien notícies que a la Xina hi havia un virus que es contagiava molt i estava morint molta gent. Però aquest virus tardaria a arribar, això si arribava.

Al març ja era ací. Van tancar col·legis, bars, poliesportius ningú anava a treballar, tot era un caos. No podíem eixir de casa per a res, només per a comprar. Els professors posaven els deures per una aplicació de l'ordinador per a poder acabar el curs. Al principi va ser fatal. Però, a poc a poc, ens hi acostumàrem. Semblava que estàvem en guerra però amb un enemic del qual no ens podíem defensar perquè era invisible.

En aquell moment a Òscar li va caure una xicoteta llàgrima en recordar tot allò.

Van passar mesos abans de poder fer una vida normal. Però no del tot aquell estiu va ser trist, no van obrir piscines, a la platja s'havia d'anar amb reserva. Pufffff, l'única cosa bona d'aquell estiu va ser tornar a veure els meus companys, fins encara que va ser per vídeo.

L'estiu passà i arribà setembre. Òscar ho va recordar amb afecte. Començava tot una altra vegada però en aquesta ocasió era ell el que estava canviant.

Començava en un institut nou, amb companys nous i va recordar com de nerviós estava. Amb moltes normes d'higiene, de separació i poc contacte entre companys, va ser tot nou. Va pensar i va forçar un lleu somriure.

Els mesos passaven i malgrat el que molta gent pensava, sí que es va poder acabar el trimestre, sense cap problema.

Arribaven les vacances de Nadal, les festes que més li agradaven a Òscar.

Però, enguany, també serien diferents, res de reunions, res de viatges, ni festes cadascun ho viuria a casa. No hi havia adorns nadalencs a les botigues, ni gent fent les compres. El pitjor per a Òscar és que no haver-hi Nadal en casa dels avis.

Però com tot, va començar 2021. L'any més esperat.

Arribà cap d'any i el que esperàvem per tots els xiquets els reis d'Orient.

Però aquell any no va ser ni paregut a altres anys, els xiquets van haver de veure els reis des de casa, per aplicacions en l'ordinador, no va hi va haver caramels ni confeti, els reis no van poder donar els regals en mà als xiquets, que trist va ser tot.

Se'n van anar els reis, però arribà el fred i les neus que van deixar els xiquets sense classes, gent sense poder eixir, metges sense poder eixir de casa després d'acabar el seu treball i uns altres que no van poder entrar a fer el seu; cotxes i camions atrapats en carreteres sense poder arribar a la seua destinació... Quina entrada d'any.

En aquell moment s'adonà que estava arribant a l'estació on el seu avi l'esperava. Mentres baixava va fer una xicoteta ganyota i va dir molt baixet, com un murmuri: Enguany sempre el recordaré.

Alex Fontelles Martínez